

TEATRU

Ultimul viorist

•
Statuile

•
Răsăritul și apusul unui nebun

NEBUNUL: Auzi? E miezul nopții! Nu cred că mai prind zorii, prietene. Prietene? Întoarce-te! Nu mă lăsa! (*Se prăbușește pe podea și îngână.*) Adio! (*Moare.*)

CORTINA

februarie sau martie 2018

CUPRINS

Ultimul vioarist / 7

.

Statuile / 51

.

Răsăritul și apusul unui nebun / 83

ACTUL I

TABLOUL I

Un trotuar. Un cerșetor (*îmbrăcat în haine ponosite, rupte, închise la culoare, maro sau negre, cu o barbă lungă, căruntă, murdară, cu căciulă neagră pe cap*) șade sprijinindu-se cu spațele de peretele alb al unei clădiri. Întinde mâna către oamenii care trec prin fața lui.

SCENA I

TRECĂTORII, CERȘETORUL, FETIȚA, APOI VIORISTUL

CERȘETORUL:

(cu ochii în pământ și cu mâna întinsă spre trecători)

Ajutați-mă cu un ban! Mi-e foame! Un ban, vă rog!

(pauză scurtă)

Ajutați-mă! N-am mai mâncat de la ultima Lună plină. Vă rog, ajutați-mă cu vreun ban!

(altă pauză scurtă)

Ajutați-mă!

(începe să plângă)

Vă

(printre suspine)

rog, un ban!

(Dintre trecători se apropie de el o fetiță și îi lasă în palma cerșândă o monedă argintie, goală, fără vreo inscripție, nici pe fețe, nici pe muchie.)

FETIȚA:

Uitați, domnule, o monedă! (și fuge, ieșind de pe scenă)

CERȘETORUL:

Mulțumesc! (Până își ridică fruntea din pământ, fetița a dispărut. Se uită în stânga și în dreapta, nedumerit.) Vă mulțumesc foarte mult! (Privește fascinat moneda.) Ce strălucește! Parc-ar fi făurită din lumină! Și ce mai lumină! De lună! De lună...

VIORISTUL:

(Intră din dreapta. Trece de cerșetor și se așază în dreapta lui, la o distanță de aproape un metru. Este îmbrăcat aproape la fel ca cerșetorul. Are barba lungă și murdară. Capul dezgolit. La subsuoară cară o cutie de lemn.) Bună ziua!

CERȘETORUL:

(privindu-l curios) Bună ziua! Dacă zici dumneata... Așa o fi!

VIORISTUL:

(Deschide cutia. Scoate vioara și o ține în mâini. Lasă cutia deschisă lângă el.) Ați strâns ceva astăzi?

CERȘETORUL:

(cu suspiciune) O monedă.

VIORISTUL:

Mai bine decât nimic.

CERȘETORUL:

(curios) Dar ce-i aia din poala dumitale?

VIORISTUL:

O pasăre. Ce să fie?

CERȘETORUL:

Cum, dom'ne, să fie o pasăre? Ce ai dumitale în mâini e din lemn. Pasărea zboară, are aripi, cioc, pene și mai și cântă.

VIORISTUL:

Dacă-ți spun că-i pasăre, atunci pasăre este!

CERȘETORUL:

Fugi, dom'ne, de aici, că aia nu-i pasăre!

VIORISTUL:

(cuipește vioara) Na, poftim, cântă?

CERȘETORUL:

Cântă.

VIORISTUL:

Atunci e pasăre?

CERȘETORUL:

Da, e pasăre. Dar de zburat, zboară?

VIORISTUL:

Nu zboară. Dar știe să cânte așa de frumos... (Începe să cânte. Nu are importanță ce anume.)

CERȘETORUL:

(după câteva clipe) Asta nu-i pasăre, dom'ne! (Se ridică și părăsește scena. Trecătorii se răresc.)

VIORISTUL:

(Continuă să cânte.)

VIORISTUL, FEMEIA, FIICA, TRECĂTORII

(După puțin timp de când a început să cânte la vioară, trecătorii sunt din ce în ce mai rari.)

FIICA:

(Intră alergând din stânga. Aruncă în cutia de lemn o monedă la fel ca aceea din scena trecută. Gâfâind:) Uitați, domnule, o monedă! Dar ce sunet frumos, parcă ar cânta o ciocârlie. Ce este?

VIORISTUL:

Muzică. Mulțumesc!

FIICA:

(mirată) Muzică? Ce este muzica?

VIORISTUL:

Muzica este...

FEMEIA:

(Intră alergând din stânga. Ia copila de mână. Îl întrerupe pe viorist.) Aici erai? Ce faci aici?

FIICA:

Muzică, mamă!

FEMEIA:

Muzică? *(Acum îl observă pe viorist.)* Dumneata cântă? Și ce-i asta din mâinile dumitale?

VIORISTUL:

Eu cânt, da. Asta este o vioară.

FEMEIA:

(Se apropie de urechea vioristului și-i șoptește) Domnule, văd că nu sunteți ca ceilalți oameni. Nu știu ce-i aia vioară, n-am mai văzut niciodată una, dar vă sfătuiesc să o băgați în cutia asta și să plecați imediat de aici. Că altminteri, cine știe ce s-ar întâmpla. Suntem la fel. Credeți-mă! Ascundeți-o, până nu va fi prea târziu!

VIORISTUL:

(Se ridică în picioare, cu vioara în mână.) Ce vreți să spuneți prin „suntem la fel”?

FEMEIA:

Ca dumneata, probabil, știu și eu despre ce a fost înainte.

VIORISTUL:

(mirat) Știți? Ce știți, mai exact? Vreau să aud tot.

FEMEIA:

Nu putem vorbi aici, ne-ar auzi oamenii și cine știe ce s-ar întâmpla. Ascundeți vioara aia, sau cum îi zice!

VIORISTUL:

(Pune la loc în cutie vioara. Ia moneda din cutie și o întinde fetei.) Poftim! Nu am nevoie de bani, nu cerșeam. Încercam doar oamenii.

FIICA:

(Ia moneda și o ascunde în buzunarul pantalonului.) Ce anume încercați?

VIORISTUL:

Să văd cum reacționează oamenii la muzică.

FEMEIA:

Sunteți nebun? Asta-i sinucidere curată!

VIORISTUL:
Nu-s nebun, sau cel puțin așa cred. Dar m-am săturat de viața asta animalică pe care o ducem. Nu mai pot!

FEMEIA:

Vorbiți mai încet! Dumneata ce știi despre ce a fost? Dacă știți să cântați, presupun că știți multe.

VIORISTUL:

Nu știu să cânt. Este o poveste lungă cu vioara.

FEMEIA:

Și cum cântați atunci?

VIORISTUL:

Nu cânt.

FEMEIA:

Cum nu cântați, dacă eu v-am auzit cântând? În fine, să lăsăm pentru mai târziu aceste lucruri, că nu putem vorbi așa, pe stradă, să ne audă oamenii. Nu doriți mai bine să veniți la mine să putem vorbi liniștiți, să împărtășim din ce știm despre ce a fost unul altuia? Aș avea multe să vă spun! De când aștept un om ca dumneata!

VIORISTUL:

Ar fi bine. Mă simt atât de singur, printre animalele astea. N-am mai vorbit despre ce a fost înainte, că aproape am uitat ce a fost. Vin!

FEMEIA:

Veniți la lăsarea serii, când apune soarele! Loviți de trei ori în ușă ca să vă pot recunoaște! (Își ia fiica de mână. Către copilă:) Hai să mergem! (ies prin dreapta)

VIORISTUL:

(Se așază pe cutia de lemn. Privește dezgustat spre oamenii care trec prin fața lui. Își lasă fruntea în pământ.)

TABLOUL II

O odaie aproape goală. Un perete cu o fereastră prin care se pot vedea albastrul specific apusului și coronamentul unui arbore. De perete, în dreptul ferestrei, este lipită o masă de lemn pătrată. În dreptul fiecărei muchii libere este câte un scaun de lemn împins sub masă. Fereastra dă în curte. O ușă în stânga, care duce în afară și o ușă în dreapta, spre bucătărie.

SCENA I

FEMEIA, FIICA

FEMEIA:

(Intră pe ușa din dreapta, pe care o lasă deschisă, cu trei cești de pământ în mână.) Mai aruncă un lemn în sobă! (Pune ceștile pe masă.) Acum apune soarele și trebuie să sosească. (Scoate scaunele de sub masă.)

FIICA:

(Se aude din bucătărie:) Da, mamă! Să pun și apa la încălzit pentru ceai?

FEMEIA:

Pune-o! (Se uită pe fereastră.)